BARÓTHY ZOLTÁN

Mátyás király tér

Egy üres, elhagyatott buszmegállóban üldögél. Az orrából enyhén sós nedv szivárog, érzi a nyelve hegyével. Egyetlen papír zsebkendője volt, de már elhasználta, és bedobta a megálló üvegfülkéje melletti kukába; nyalni kezdi a felsőajkát, aztán beletörli az orrát a kézfejébe. Tovább folyik az orra, a kicsöppenő nedvességet a tenyerébe, majd az öltönye ujjába is beletörli, nem érdekli, már teljesen mindegy, különben sem látja senki. A nyakkendője szárát, mint egy sálat, a nyaka köré csavarja, nem véd semmit, a torka ugyanúgy fázik tovább, jéghideg a nyál, amit le kell nyelnie; vacog, reszket, mínusz öt vagy hat fok is lehet, talán még hidegebb.

De busz az nem jön. Mióta dekkol itt? Negyed- vagy háromnegyed órája? Amióta rásötétedett, mintha ugyanaz a kilátástalan perc ismétlődne újra meg újra, a légzésre figyelni, csak a légzésre…

•

Foglalkozása: ingatlanszakértő. Simára borotvált arca van, magas homloka, barna haja, egyelőre ősz szálak nélkül. Megbeszélése, amelyen munkaadóját képviselte cége egyik ügyfelének tágas, belvárosi irodájában, késő délután ér véget. Ekkor ő már rosszul van az éhségtől – nemhogy ebédelni, de egy kávét meginni sem tudott egész nap –, még szerencse, hogy autója épp egy üzletház bejáratánál parkol, odabent biztos van legalább egy étkezde, ahol gyorsan bekaphat valamit, gondolja, és meghosszabbítja a parkolójegyét, elrejti a csomagtartóban könnyű, félmillió forintos laptopját, gondosan ellenőrzi, bezárta-e a kocsit, aztán belép az üzletház fotocellás ajtaján.

Pár perccel később padlizsános marhahúst eszik csigatésztával egy alagsori török büfé asztalánál. Igyekeznie kell, nemsokára egy másik értekezlete kezdődik valamelyik távoli kerületben – a főnökével ketten hivatalosak rá –, lesz vagy félóra átérni oda.

Mi is a pontos cím? És mennyi az idő?

Okostelefonját veszi elő a zsebéből, és olyat lát, amit még soha: telefonja érintőképernyője narancssárgán világít, ahol az ujjával hozzáér, a kijelzőn éles, tűzszínű, pillanatokra összeálló pacák, értelmezhetetlen formájú alakzatok jelennek meg és halványulnak el; a háttérképe, egy szavannán átvonuló elefántcsorda meg néhány zsiráf, a távolban a Kilimandzsáró titokzatos, fenséges, csapott gúlája: sehol.

Francba. Se a leveleit, se az üzeneteit nem látja, internetezni, telefonálni se tud, és valószínűleg őt sem lehet hívni. Viheti a telefont szervizbe? Ugye nem döglött be végleg? Az nagy baj lenne.

Végzett a marhahússal, indul vissza a bejárathoz. Az üvegajtó, amelyen bejött, kifelé nem nyílik, hátrébb lép, oldalra, hátha a fotocella úgy érzékeli, hiába.

– Nem kijárat – szól oda neki egy borostás, fehér nadrágot és pólót viselő alkalmazott az ajtó melletti kulcsmásolóból, az alak kilép a pultja mögül, talpig fehérben úgy néz ki, mint egy műtőssegéd, orvos, sőt hentes.

– Itt jöttem be! – mondja a férfi, de a kulcsmásolós ember a másik irányba, az üzletházi alagsor túlsó vége felé bök a mutatóujjával:

– Kerülni kell.

Na szép.

A férfi máris visszakeveredik a gyorsétkezdékhez, onnan egy szűk járaton át egy sárgára festett folyosóhoz, ahol kétoldalt kisebb üzletek, utazási irodák, butikok sorakoznak, természetes fény semmi, csak az üzletek neonjai vibrálnak, és a fal síkjába épített spotlámpák világítanak erőtlenül; ilyen nagy bevásárlóközpont nyílt itt a Mátyás pince mellett? Vagy csak a háztömb aljában húzódik végig ez az üzletsor?

A repedező álmennyezetről valóban mutatja egy zölden világító doboz, és azon egy fehér nyíl, merre van a kijárat, egy lottózó előtt egész sor idős asszony várakozik vastag szőrmebundában, jó melegük lehet – rajta csak öltöny van, ing és nyakkendő, a kabátját szintén az autóban hagyta.

Lassan jut előre, a folyosó el is ágazik itt-ott, ő csak a fehér nyilat figyeli, ám egy idő után nincs több jelzés, azután arra tart, amerre a legtöbb embert látja; és akkor a folyosó még jobban összeszűkül, pár lépcső felfelé, és a férfi egy tágas vásárcsarnokban találja magát.

De ez nem a Vámház körúti piac, ugye? Annyit azért nem gyalogolt, és különben is, a vásárcsarnokot jól ismeri, mindegy, a lényeg, hogy ki az utcára minél előbb, és vissza az autóhoz.

Idefent a piacon már elég hűvös van.

Veteményeskertek, üvegházak nehéz földszagát érzi, félbevágott sütőtök édes illatát és levesbe való répáét, gyümölcsökét. Hideg hússzag üti meg az orrát a hentespultok felől – az üveg mögött csupasz, sárga bőrű bontott csirkék, kacsák sorakoznak –, egy másik pultnál ínycsiklandó sajtkollekció, további zöldségesek: hosszú asztalaikon nagy halom narancs, mandarin, grépfrút, banán.

A férfi szereti a piacok különleges levegőjét, itt azonban megmagyarázhatatlan szorongás, idegesség vesz erőt rajta. Érthető, hiszen késésben van. A standok között már csak páran lézengenek, egy-két járókerettel vagy bottal közlekedő nénikét azért itt is kikerül.

Siet, az egyik árusnál egy ringlószerű – vagy inkább körteszerű – gyümölcsnek mégsem bír ellenállni, nem látott még ilyet. A nevét nem kérdezi, csak rámutat, abból szeretne három darabot, aztán amikor megkapja, azonnal befalja mindhármat. Érdekes, émelyítő ízük van, kicsit mint a sárgadinnye, kicsit mint valami édes, szaftos uborka.

– Meg tudná mondani, merre van a kijárat?

Az idős, mogorva képű, zsebre dugott kezű árus ki sem nyitja a száját, csak a szemöldökét emeli meg, és a fejével biccent az épület túloldala felé, a férfi megfordul: aha, szóval arrafelé kell tartania, ahol a régi csarnoképület bolt-

íves ablakait látja, a kis üveglapokból összeálló négyzetrácsok szeletekbe vágják a jégszínű januári eget, erősen szürkülhet már odakint.

Fizet, átvág a pultok között, és rövidesen kilép egy ócska fakeretes ajtón az egyik nagy ablak alatt, majd rögtön utána egy kovácsoltvas kerítés nyitott kapuján is, alig használt oldalsó bejárata lehet ez a piacnak.

Végre! Kint van az utcán, vagyis egy néptelen, csöndes téren, ahol egyből az arcába, nyakába vág az éles, csípős téli hideg, balra indul. Ha nem siet, megfázik, ráadásul el is késik az értekezletről – útközben ki kell majd derítenie a pontos helyszínt –, összefonja a kezeit a mellkasa előtt, tenyereit a hónalja alá dugja; lent, vékony, fekete gyapjúnadrágja szárán jeges levegő kúszik fölfelé, ahogy a vádlija, sípcsontja körül a nadrág hozzáér, minden lépésnél érzi a gyapjú saját hidegét is.

Lekanyarodik arra, amerre a visszautat sejti. Hol az autó? Hol van már az a rohadt autó? Nyugodt utcakép fogadja sorházakkal, alacsony kerítések mögött kisebb villákkal; kopasz fák, sehol egy lélek, szélcsend. És mintha arrébb, a távolban is ugyanez a külvárosi elhagyatottság folytatódna és veszne el a januári alkonyat szürkeségében.

Nem jó az irány?

Túl értékesek a percek ahhoz, hogy rossz felé induljon, egyre reménytelenebb, hogy időben odaérjen előbb a Mátyás pincénél parkoló autójához, és onnan az értekezletre. Az utat vissza a kihalt térig már futva teszi meg, kényelmetlen szaladni a kemény talpú fekete félcipőben, igaz, legalább felmelegszik kicsit; aprópénz csörög, autókulcs rázkódik a zakózsebében, elfut a piac oldalsó kapuja és a kovácsoltvas kerítés mellett, bekanyarodik a másik irányba, megtesz két-három sarkot, és…

Ugyanaz az utcakép.

El fog késni, nyilvánvaló.

Kurva élet. Mi az, hogy ő itt futkározik felalá, egy szál öltönyben, nyakkendőben, kabát nélkül? Utcatáblákat nem lát, de rémlik, a piac melletti téren látott egy buszmegállót, onnan majd kiderül, hol van pontosan, aztán hív oda egy taxit.

Ja, nem tud, hiszen a telefonja tönkrement. És éppen most, a picsába, de tényleg.

99-es busz, Mátyás király tér. Ennyi legalább biztos. Kár, hogy a kis táblát és rajta a menetrendet telefújták fekete festékkel, nem látszik belőle semmi. Várjon a buszra? Meneküljön vissza a piacra a fagy elől?

Gyorsan alkonyodik körülötte. A férfi önkéntelen mozdulattal kapja elő a telefonját újra, de az már nem mutatja az időt és a narancssárga foltokat sem, a készülék kijelzőjén a töltöttség állapotát mutató ceruzaelem-formán kívül csak valamilyen kristályszemcsés, halványszürke üresség dereng – bekrepált végleg, úgy látszik. Pedig üzenni kéne a főnökének. De hogyan?

Leül a buszmegálló fedett, üvegezett várójában, egyelőre bírja a hideget, úgyis biztosan hamar jön egy járat, majd a sofőr útbaigazítja, talán el is megy a busszal egy darabon. A leheletével melegíti az ujjait, aztán a tenyerével befedi a füleit, már jó pirosak lehetnek. A nyaka különösen fázik. Senki nincs a téren, csak a megálló melletti kopasz bokrok sűrűjében repdes ágról ágra nyolc-tíz veréb, felborzolják a szürkésbarna tollaikat a begyük fölött, így védik magukat a tél jeges harapásaitól, nagyobbnak látszanak, mint amekkorák…

Egy néni! Végre! Hajlott hátú öreg anyóka, kis, szuszogós mopsz tipeg mellette pórázon, a kutyát piros mellény védi a hidegtől, mindkettejüknek látszik a lehelete.

Az idős asszony botjára támaszkodva halad el a buszmegálló előtt, talán szintén a piacról jön.

– Jó estét! Tessék mondani, milyen gyakran jár itt a busz?

A néninek pirospozsgás, ráncos, mosolygós arca van, és olyan fülbevalója, mint az óvodás kislányoknak: kis

világoskék virágszirom. – Jár, jár – dünnyögi, és lépked tovább.

– De milyen gyakran?

Az idős asszony nem áll meg, egy dallamot dudorászik halkan.

A férfi erősebb hangon kérdezi újra: – Mondom: milyen gyakran?

Csönd. Bizonyára fogalma sincs a buszmenetrendről a néninek.

– Meg tudná mondani, hogyan jutok vissza a belvárosba?

A néni újrakezdi a dúdolgatást.

– Hol vagyunk most? Melyik kerületben? – A férfi közel hajol az öregasszonyhoz, már kiabál. Süket vajon?

– Hallom, fiacskám, hallom.

Ő legszívesebben megrázná a vénséget, térjen végre észhez, és feleljen rendesen, de végül visszafogja magát. Közben az anyóka maga elé meredve, dudorászva botorkál a tér sarka felé, mellette a szuszogó mopsz egykedvűen szedi a lábait, meg-megkarcolják a körmei a deres, jégszemcsés aszfaltot. Szaladjon utána? Ordítozzon a vénasszony fülébe, amíg az végre válaszra méltatja?

A férfi az arcába temeti a kezét, elege van az egészből. De támad egy ötlete: hátha van egy mobiltelefonja a néninek. Manapság már mindenkinek van telefonja, ő elkérhetné tőle és felhívhatná a tudakozót, utána meg a cége központját, ott azonnal megmondanák neki a főnöke számát. Ám amikor felnéz, az öregasszonyt és a kutyáját már nem látja sehol. Különös, előbb még itt lépkedtek a buszmegálló előtt, tőle tíz lépésre. Talán az egyik mellékutcába kanyarodtak be? Vége lehetne már ennek a napnak.

És elindul vissza az oldalsó kapuhoz, ahol kijött a piacról, lehetetlen, hogy csak egy kijárat létezzen; ha másképp nem megy, megpróbál visszatalálni a kulcsmásoló melletti fotocellás ajtóig.

Eszébe jut az értekezlet. Mit mond, miért késett el? Hogy egyszerűen eltévedt? Hogy nem tudja, hol kötött ki, miután az üzletházból átkeveredett a vásárcsarnokba, kint az utcán pedig nem jött szembe más, csak egy bolond öregasszony? A főnöke szembe fogja röhögni.

Ráadásul a piac korhadt faajtaját időközben bezárták, és a magas, boltíves ablakok mögött vak, halott sötétség tátong, vagyis…

Vagyis várjunk. Lehet, hogy nem is jó helyen keresi a vásárcsarnok oldalkapuját? A komor, sötét épület vele szemben most nem vásárcsarnoknak, inkább valami régi zsinagógának tűnik, amelyet az egyik oldalán felállványoztak, de már az állványzat is rogyadozik, mintha a zsinagóga időtlen idők óta várna felújításra, pedig az ablakok… a férfi biztos benne, hogy egy órával ezelőtt ugyanezeket az ablakokat látta onnan belülről, a zöldséges pultok közötti, veteményeskert illatú folyosókról, határozottan emlékszik az ablakok felül boltívben végződő, karcsú formájára, és emlékszik a keretek négyzetrácsaiba illesztett kis üvegtáblákra is a boltívek félköre alatt. És ő már az ajtóig sem tud bejutni: a zsinagóga előkertjének fekete kovácsoltvas kapuja régi lakatban végződő, vastag lánccal van szorosan átfűzve, ha hinni lehet a jeleknek, hetek, hónapok óta nem járt sem a kis udvarban, sem odabent az épületben senki.

De! Ő, ő, ő járt bent!

Vissza a buszmegállóhoz. Bénultan kóválygok.

Valami pozitívra gondolni. Tudatában emlékképek villannak fel: az utca képe, miután kijön az értekezletről, az autójáé, a piac folyosóié és a néni mellett tipegő mopszé, és végül Réka, a barátnője alakja, mert igen, van neki barátnője is, de hol van Réka? Reggel még mintha látta volna. Mi is történt reggel? Nem emlékszik.

Réka jogász, valószínűleg épp most ér haza a munkából közös otthonukba – hány óra lehet? –, ma este vásárolni akartak kettesben, nagy januári leárazások, ruhaakciók, pár apróság a háztartásukba – citromfacsaró, törölközőtartó és új törölközők, a hosszú listáról ezek jutnak eszébe –, de a közös vásárlásból már nem lesz semmi; a lány most valószínűleg hívogatja őt és aggódik érte, vagyis egyszerre aggódik érte és dühös rá, és ő nem tudja visszahívni, üzenni sem tud; igen, Rékára kell most gondolni, őt kell maga elé képzelnie, pontosabban nem is a lányt, inkább kettejüket, a közelségüket, összetartozásukat.

Közös lakásuk fűtött szobái rémlenek fel előtte, bárcsak otthon lehetne végre! Pedig Réka és ő mostanában sokat veszekednek, régóta parázsló feszültség izzik fel néha közöttük, de nem baj, előbb-utóbb biztosan megoldják a problémáikat, biztosan kitalálják, mivel dobhatják fel az életüket, lesz idejük rá, hiszen ha ő ma hazaér, megkéri Réka kezét. Igaz, nem túl romantikus így hétköznap, de megkéri; tudja, Réka régóta várja tőle, hogy kötelezze el magát, és ő talán túl sokat töprengett a dolgon, most viszont már érzi, mennyire fontos neki a lány – abból érzi, mennyire hiányzik, ha baj van.

Tehát most baj van?

Egyedül üldögél a téren, mégis hangosan beszél:

– Hogy lenne baj? – Csóválja a fejét, mosolyog. Nincs baj. Egy átlagos téli hétköznap koraestéje tart – bár kétségtelenül ez a tél eddigi leghidegebb napja –, és mindössze annyi történt, hogy ő eltévedt valahol a városban.

Percről percre erősebben reszket. Mintha nem is volna rajta ruha. És többé az elmulasztott értekezlet sem érdekli, semmi mást nem szeretne, mint minél hamarabb Réka mellett feküdni a paplan alatt: a barátnője bújjon oda hozzá szorosan, melegítse meg az ágyékát feszes combja finom belsejével, igen, a hálóinge húzódjon fel egészen a derekáig – még jobb volna, ha a lány teljesen meztelen lenne –, és ő így aludhasson el, mostanra teljesen átfagyott, a vastag takaró fölé két pléd is kell majd.

Soha életében nem fázott ennyire. Már a verebek is eltűntek régen, nem gubbasztanak vagy ugrálnak a bokrokon felborzolt tollakkal…

De, valószínűleg mégis baj van. A látása hirtelen összeszűkül, és valamilyen színtelen, erős anyag önti el a tudatát – adrenalin? –, lüktet a feje, és ő mintha csak ezen a lüktetésen keresztül érzékelhetne mindent, görcsöl a hasa, attól tart, nemsokára hasmenése lesz, ugyanakkor az őt körülvevő néptelen táj részletei – a fák, a fagyott sár, a kopasz bokrok, egy hosszan futó repedés a buszmegálló várófülkéjének üvegfalában – egyre pontosabban rajzolódnak ki előtte. Később úgy érzi, pár méterrel a talaj fölött lebeg, sőt egészen közel kerül az égbolthoz: odafent a piszkos, sötétkék városi égbolton föl-földereng pár távoli, néma csillag; ekkor csavarja a nyaka köré a nyakkendőjét, és törli bele az

orrát az öltönye ujjába, és tulajdonképpen ekkor kezdődik ez a történet.

Kezdődik? Folytatódik? Nem számít, a lényeg, hogy a tér szélén egy ablakban felgyullad a villany. Vagy már égett, csak ő nem vette észre?

Tényleg, a házak. Itt kellett lenniük korábban is, de szinte fel sem tűntek neki: olyan kihalt, sötét volt eddig a Mátyás király tér, mintha az épületekből mindössze üres, néma árnyékaik lettek volna valóságosak.

Csakhogy máris gyengül az a fénysugár! Talán csak egy halvány lépcsőházi lámpa világít ott? Talán nem is tartozik hozzá élet, szobák, emberi jelenlét, otthonmeleg? És pontosan melyik ablakból is szűrődik ki? A férfi hunyorít, lehet, csak képzelődik.

De ebben a pillanatban a ház egyik felső ablakát szinte berobbantja a fény: a téglasorokkal elválasztott, hármas üvegtábla mögött megnyugtató, meleg csillogás árad szét, oldalra húzott sötétítőfüggöny kék sávja látszik az egyik ablakszelvény szélén – nem kérdés, valaki ott a második emeleten épp most ért haza.

Miért ne csöngethetne fel hozzá? Máris jobban érzi magát a buszmegálló üvegvitrinjében, igen, itt az ideje idegenektől, a helyiektől segítséget kérni, semmi szégyellnivaló nincs ebben.

De még nem indul, töpreng. Emlékezteti valamire az a ház.

Az épületet egy meséből varázsolhatták elő, ezért az mintha itt, a Mátyás király téren is tovább őrizne valamit eredeti környezete valószerűtlenségéből. Homlokzatának teljesen eltérő elemei finom, különleges összhangban állnak egymással: például a más-más alakú, a földszinten boltíves, az emeleteken szögletes ablakok a meredek tornyokkal határolt, laposan ereszkedő tetőkkel – ezekből újabb, tetőtéri ablakokat keretező csúcsok nőnek ki –, vagy középen, a homlokzat síkjába simuló oszlopos erkély a felette futó, folyosószerű, fakorlátos loggiával. A bejáratot két, a falból kidomborodó sakkfigura őrzi, két fehér gyalog. Bármelyik pillanatban életre kelhetnek. Vonzza a szemet az épület, azt az illúziót kelti, hogy a falai között jólét, biztonság, ugyanakkor valamiféle kellemes izgalom hatja át a mindennapokat; egy igazi ékszerdoboz ez a ház, már amennyire a férfi meg tudja ítélni, és a munkája miatt azért konyít valamit az építészethez, neki mindenesetre tetszik. Szecesszió, rémlik fel a szó, de hogy a hosszú sarokház is szecesszsiós stílusban épült-e, abban már nem olyan biztos.

Már tudja! A *Barátok közt* sorozat epizódjaiban szokott feltűnni egy ugyanilyen épület – épp ugyanez? –, a részek elején-végén vagy a jelenetek közt vágóképként, mintha a történet ott játszódna, ott élnék életüket a szereplők, ott folynának az intrikák, csábítások, bűnesetek, olcsó drámák és minden, ami része a szappanopera-történetnek.

Ő persze soha nem nézi a sorozatot, Réka is csak ritkán kukkant bele, a házat mégis felismeri; ha sokat nem is, ennyit azért tud a *Barátok közt*ről a csatornák váltogatása közti, véletlenszerű pillanatokból, amikor esténként otthon Rékával a tévét kapcsolgatják. Otthon, a tévét… Jaj, bár otthon lehetne végre!

És akkor a férfi összeszedi az erejét és elindul a ház felé. Körülötte apró kristályszemcsék borítanak mindent: ott szikráznak a buszmegálló melletti kopasz bokrokon, a járdán, az úttesten, és – a gyér utcai világítás fényében is jól látszik – távolabb, a tér túlfelén a komor zsinagóga rozzant állványzatán, foghíjas tetőcserepein is.

II/1., II/2., II/3., hiába csönget. Az utolsó gomb következik, megnyomja.

Halk recsegés után kedvesen csilingelő női hang szól bele a kaputelefonba:

– Halló.

– Nagyon kérem, segítsen. – A férfi megakad. Alig bír beszélni, úgy elgémberedtek az arcizmai. Nyel egyet. – Nem vagyok ismerős a környéken. Az… Az… Azt… szeretném… hogy jutok vissza a belvárosba.

– Második emelet négy – jön a válasz, és berregni kezd a kapu.

Ő benyomja az ajtót, és arcát azonnal megcsapja a lépcsőház zárt terének tavaszmelege. Izgulni kezd. Mit fog mondani? Lassan gyalogol felfelé, fura az egész. Ha ő ilyesmit hall otthon a kaputelefonban, ugyanezt a zavaros dadogást és fogvacogást, biztosan nem engedi be az illetőt; egy hajléktalan alkoholista vagy drogos, gondolta volna, aki itt, a lépcsőházban akarja meghúzni magát éjjelre. Aztán a végén meg jól összepisál mindent! Vagy pimasz

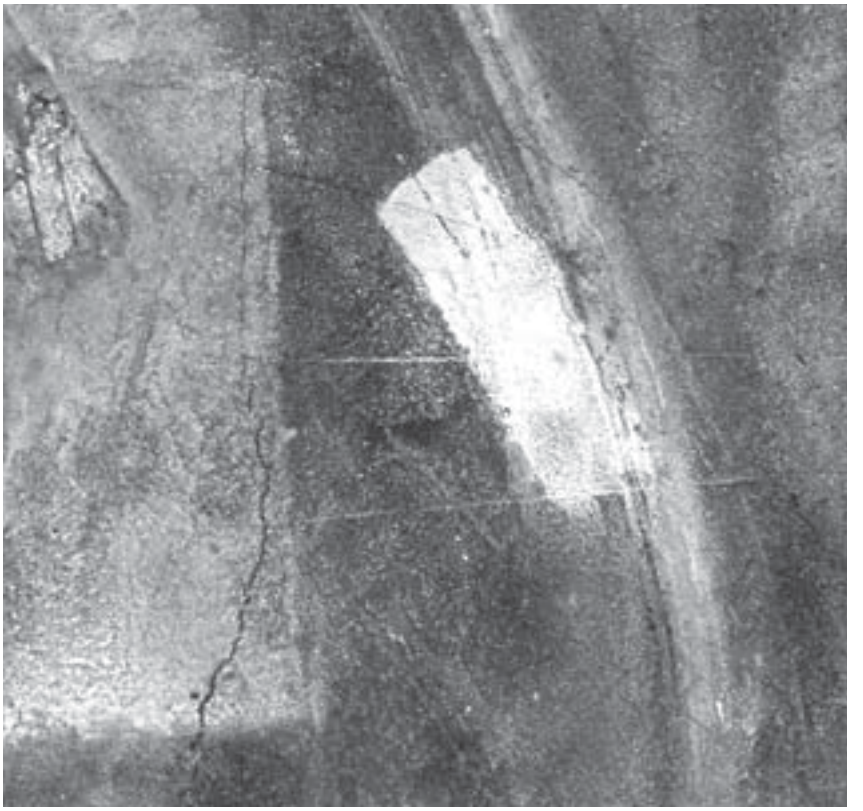

kéregető, gondolta volna, szektás! Ő káromkodva elhajtja az idegent, vagy rácsapja a kagylót, milyen szerencse, hogy ilyen segítőkész ez a valaki a II/4-ben, sokkal készségesebb, mint ő lenne.

Fiatal nő áll előtte fekete kosztümnadrágban. A szűk nadrág kiemeli hibátlan alakját, világoskék blúzt visel, középhosszú, egyenes, sötétbarna haja hátul összefogva. Az arca is csinos, az orra kissé pisze, az arcbőre inkább barnás, halványan pirosítva a két szeme alatt, fényes, szép sötétbarna szemei kíváncsian, barátságosan csillognak.

– Tessék parancsolni!

– Elnézést. A piacnak ezen a kijáratán keveredtem ki… A zsinagógánál.

– A piacnak?

A férfi megmukkanni sem bír.

– Na jöjjön beljebb, magyarázza el.

A bejárati ajtó tágas, felújított konyhába nyílik, jobbra behajtott ajtó.

Meglepő, de még a fiatal nő kezd el szabadkozni, mosolyogva kér elnézést a rendetlenségért, most jött haza, mondja, és üres, rúzsnyomos kávéscsészét, szétdobált kozmetikai cuccokat, szemceruzát, tükröt, krémeket kapkod össze a konyhaasztalról, majd leülteti vendégét az egyik székre.

A férfi, ahogy helyet foglal az asztalnál és ráhelyezi a karját, a konyhalámpa fényénél egyből meglátja öltönye ujján a vékonyan, hosszúkásan fluoreszkáló csiganyomokat: ott törölte bele az orrát a fekete szövetbe. Lassan, észrevétlenül próbálja leengedni a kezét az asztal síkja alá, mire a fiatal nő nevetni kezd:

– Ne törődjön vele. Elfogyott a zsebkendője, mi?

A férfi szégyenében nem is tudja, hová bújjon, inkább lehunyja a szemét, úgy didereg. Merev arccal hagyja vacogni a fogait, percekig meg sem tud szólalni, csak annyit nyög ki végül:

– Köszönöm.

A csinos házigazda hosszú ideig csak áll mellette, és csendben várakozik. – Kér egy teát? – kérdezi végül, mire ő bólint, és egy műanyag vízmelegítőben máris forrni kezd a víz.

– Addig átöltözöm! – mondja a lány – igen, voltaképpen inkább lány, mint nő, olyan fiatal még –, és eltűnik a jobb oldali ajtó mögött; nem marad bent tovább, csak amíg a víz lobogni kezd, aztán lekapcsolja a szobában a villanyt, és visszatér a konyhába egy szál, saját méreteénél nagyobb, sötétkék férfiingben, az ing combközépig ér neki, alatta kívánatos, formás lábai teljesen meztelenek.

A lány a férfi elé tolja a tele bögrét – benne, mint a lassan keveredő piros festék vagy vér, savanykás illatú csipketeafilter színezi a forró vizet –, és leül mellé egy másik székre törökülésben; a férfi próbálja nem azokat a csupasz, ennivaló lábakat nézni, a lány vékony bokáját, tökéletes combjait, nehezen sikerül: az ing beér a lány csodálatos, nyitott combjai közé, sejtelmesen takarja az ágyékát, és a férfi egyáltalán nincs róla meggyőződve, hogy van rajta még bármi a hosszú ing alatt.

– Szóval? – A lány mosolyog.

Itt bizony szex lesz, a lány félreérthetetlenül jelzett neki. Mi történik? Egy prostihoz keveredett? Egy ellenállhatatlan kis luxusszajhához? A lány tényleg azt gondolja, hogy ő *olyan* szándékkal csöngetett fel? Miből? És neki fizetnie kell majd érte? Vagy nem prostituált a lány, csak ennyire gátlástalan? Előfordulhat, hogy valaki ennyire szabadon ismerkedik, lefekszik az első ismeretlennel, aki felcsenget hozzá?

A szíve majd kiugrik a helyéből, itt bizony szex lesz, az ő akaratától szinte függetlenül, a lány akarja, és el fogja csábítani, a többi mindegy is, amiért ő valójában becsöngetett, az eltörpül a lány akarata mellett; igen, tulajdonképpen ráér később is előjönni a történetével, megkérdezni a visszautat, hívni a tudakozót, ilyesmi. Csak éppen rettenetesen fázik még mindig, két kézzel átfogja a bögrét, és hagyja, hogy a tea hője égesse a tenyere és az ujjai bőrét, a kézfeje és az ujjai vértelenül fehérek, a körmei viszont pirosak, körömágya minden ujján fájdalmasan lüktet.

– Fáj?

– Csak fázom.

A lány hosszan, némán bámulja őt, úgy látszik, pontosan tudja: az együttérző, türelmes fény a szemében előbb-utóbb úgyis átforrósítja a vendégét. És egy idő után már leplezetlenül méregetik egymást, a férfi sem képes többé másra, mint hogy a vele szemben ülő nőben gyönyörködjön, biztos benne, hogy többé neki sem kell vigyáznia a pillantásával, ó, hát miféle csodálatos egyértelműség van itt! Milyen csinos a lány, te jó ég, és milyen közel van! A lány bármikor közel hajolhat hozzá, hogy forrón és odaadóan megcsókolja, és a férfi már úgy érzi, ittléte pillanatok alatt időtlenné vált, nem, az nem lehet, hogy ők ketten csak percek óta ismerik egymást, ők ketten öröktől fogva kell, hogy ismerjék egymást…

– Szóval?

– Szóval a Mátyás pince mellett parkol az autóm. A telefonom is feladta. De nem ez a legszörnyűbb, hanem hogy néha úgy érzem, hallucinálok.

– Mátyás pincénél? Nem mond semmit.

– Híres étterem. Az Erzsébet-híd lábánál.

– Híd?

– Nem lehet messze. A piacon át gyalogoltam idáig.

– Sajnos nem tudom.

A bögrében ezalatt sűrű és sötétpiros lett a csipkebogyótea. Ahogy a férfi fölé hajol és belekortyol, szinte csípik a gőzök a fagyott arcát. Arra gondol, mennyire tájékozatlan lehet a lány, milyen üres lehet a feje. Nem tudja, melyik az Erzsébet-híd? Pedig milyen kedves, értelmes tekintete van! Mindegy, ha nem tudja, hát nem tudja, az egész nem fontos, hiszen vendéglátója barátságos és gyönyörű, és jó itt lenni nála. – Á, hagyjuk akkor. – Belekortyol a teába. Majd mindjárt előjön azért a telefondologgal és a tudakozóval.

– Van kedve bejönni a szobába? Ott is lehet teát inni. – Különös, hogy szépséges csábítója még mindig magázza, és valahogy furán ejt néhány hangzót. A „kedve” olyan, mintha azt mondaná: *kadva* vagy *kodvo*, a „lehet” meg inkább *lohot*. Zártan beszél, de nagyon jól áll neki, a szokatlan artikuláció még kívánatosabbá, egzotikusabbá teszi.

És a lány, hogy ő ne is válaszolhasson mást, megfogja a férfi kezét, feláll a székről és elindul vele a szobába.

– Tényleg jéghideg!

Ó. Létezik ilyesmi? Gondolta volna ezt az előbb odakint a téren, a mínusz tízben?

Az egyik kezében forró teásbögre, a másikat finom női ujjak fogják és vezetik egy félhomályos, titokzatos női hálószoba felé, és ő már érzi a lány testének tejmelegét,

a puha, bódító hullámokat, amelyek eloldják a férfitudatot a föld feszültségeitől, és könnyű égi feszültségek felé terelgetik; ki tudna ellenállni ennek az illatos lebegésnek? Pedig még egymáshoz sem értek igazából, de nemsokára, nemsokára…

A sötét szobában gyertyák világítanak. Valahonnan radiátorok ontják magukból a forróságot, a távolinak tűnő plafonról vékony ezüstszálak lógnak, ha a felszálló levegő meglengeti őket, megcsillan rajtuk a gyertyák fénye – mintha a nyáresti csillagos égbolt lenne odafent, Andromeda, Cassiopeia, Göncölszekér. Láthatatlan hangfalból halk zene szól. Sötétkék huzatú kanapéra ülnek le, a kanapé előtt üvegezett dohányzóasztal, a férfi arra helyezi rá a bögréjét, majd kiveszi telefonját a zsebéből, és odateszi a bögre mellé, beidegződött mozdulat ez nála, tudja, ha csókolózni, ölelkezni kezdenek, a mobilja könnyen kicsúszhat a nadrágzsebéből, és eltűnhet a bútorok rejtett mélyedéseiben vagy a díszpárnák mögött.

De elég egy véletlenszerű oldalpillantás, és észreveszi, készüléke kijelzőjén épp ugyanaz a sötétkék csillagos ég tündököl, mint amit maguk fölött lát. Mi ez? A szoba tükröződik a bedöglött telefon előlapján?

Hm. Elengedi a lány kezét, forgatja a telefont, de más szögből is azokat az apró, pontnyi fényeket látja rajta, nincs többé kétsége, a mobilja új életre kelt, és a csillagszikrák derengését a telefon saját energiája táplálja. A funkciói is visszatértek? Lehet vele újra telefonálni?

Nem hagyja nyugodni a dolog, feláll.

– Várj picit!

Két lépéssel kint terem a konyhában. Tapogatja, nyomkodja az érintőképernyőt, a telefon peremén található gombokat, semmi. Kinyitja a lakás bejárati ajtaját, hűvösség árad be kintről – de akarja egyáltalán elhagyni a lakást? olyan jó idebent –, ám a telefonján még mindig a nyáréji égbolt szikrázik. És akkor találomra, hátha úgy történik valami, megnyomja az érintőképernyő alatti nagy gombot – máskor az épp használt programból lehet kilépni ezzel –, és máris érzi, ahogy hirtelen szabaddá válik: igen, szabaddá, hogy nem kísérti többé a lakásban élő lány szépsége, ha akar, máris indulhat haza, ráadásul ugyanebben a pillanatban a kijelzőn feltűnik a korábbi kristályszemcsés, szürke derengés is, bár a látvány most inkább tűnik kiterjedt, piszkos, dérrel vagy zúzmarával borított felületnek…

Hoppá! A kinti, hideg, jeges, mozdulatlan táj került vissza a kijelzőre, a világvégi táj, amelyben előbb majdnem megfagyott! Akkor hát jól sejtette, hogy a telefonjának is köze van ahhoz, ami délután óta történik vele. Tükrözi a valóságot, vagy… vagy…? Egyelőre nem tudja, de érzi, jó nyomon jár, a telefonnal kell valamit babrálnia, ha haza akar jutni.

De tesz még egy próbát. Újra belép a lakásba, a konyhán át visszatér a sötét szobába, ahol a gyertyafényben, immár kibontott hajjal, meztelen lábait a kanapén végignyújtóztatva ott ül a lány, az ingét gombolja ki éppen. – Persze, várok – suttogja, és közben úgy zihál, mintha azonnal magához akarná szorítani a férfit, mintha egy másodpercen belül a férfi forró és ellentmondást nem tűrő ölelésétől akarna meghalni, a férfinak hevesen és hangosan ver a szíve, de igyekszik nem foglalkozni a lány földöntúli vonzerejével, azt figyeli inkább, ahogy telefonja képernyőjén a fagyott, dermedt szürkeséget újra az éjszakai ég, a szoba csillagos égboltja váltja fel: újabb bizonyíték!

És kiugrik a konyhába, nyomkodja a visszaléptető gombot, semmi. Feltépi a lépcsőházba nyíló bejárati ajtót, és akkor…!

Igen, akkor, ott sikerül újra előhoznia a jeges szemcsés felületet!

– Valami baj van? – hallja még a szoba felől a lány kedves, csilingelő hangját, de ő már rohan le a lépcsőn: – Bocs, mégse, mennem kell, kösz mindent!

És félhangosan, mintha csak az üres lépcsőháznak mondaná, hozzáteszi: – Réka, bocsáss meg! Kérlek, bocsáss meg, máris indulok haza!

Hát ezért, ezért tévedt el! Mert nem használta telefonján a visszaléptető gombot!

Lent a téren futásnak ered, fekete félcipője kopog a kristályoktól csillogó téli ürességben, csúszik a lába, iszonyú hideg van, ordító, elviselhetetlen, sarkvidéki hideg, szinte a levegő is megfagy, de a férfit ez most nem érdekli. Megvan a megoldás: próbálkozhat bárhogy, ha nem nyomja le a középső, négyzet alakú gombot a telefonján, reménytelen, hogy kijusson az őt épp körülvevő térből; igen, biztos benne, ha segítségül hívja a „Kilépés”-t, az üzletház fotocellás üvegajtaja is kinyílik még délután, csakhogy ő akkor még nem sejtette ezt, hát hogy is sejthette volna? Nevet. Rohan és nevet, hiszen már tudja, megvan a kulcs a hazajutáshoz, és a nagy középső gomb segíteni fog a zsinagógánál, helyesebben a piacnál is, mert őt nem veri át senki, ő tudja, az épületben még mindig egy piac működik, sütőtököt, narancsot, banánt, grépfrútot, csupa-csupa illatos, sárga gyümölcsöt-zöldséget árulnak ott jelenleg is – csak épp az épület ajtaja van bezárva. De a piac a telefon segítségével nemsokára újra megnyílik előtte, onnan pedig mindössze pár perc az autójáig. Majd jól befűt a kocsiban, mielőtt vezetni kezd, nemsokára hazaér, juhééé!

Megáll a zsinagóga kertjének kovácsoltvas kerítése előtt, liheg. Nyomkodja a telefonját, nézi a rácsos kaput, semmi: odabent halott, mozdulatlan árnyékok lapulnak, és pár lépéssel beljebb a komor, félelmetes zsinagógafal magaslik, alig szivárog be odáig az utcai lámpa gyér fénye. Akkor talán az épület bejáratához kell bejutnia az ócska, régi faajtóhoz?

Nyomja a gombot, nincs változás.

Hát rendben, másszunk.

És zsebre vágja a telefonját, és felfelé kapaszkodik a kerítés rúdjain – mintha fekete jégcsapok volnának, úgy égetik, marják csupasz tenyere bőrét a merev vasrudak. Cipője orrát megveti a kerítés vékony keresztpántjain, és még magasabbra küzdi magát, máris fent egyensúlyoz a függőleges vasak lándzsahegyszerű végénél – sűrű pára fut ki az orrlyukaiból és oszlik szét az arca előtt –, jobb lábát átveti az éles csúcsok fölött, és épp a másik oldalon próbál támaszt találni a talpának, amikor megcsúszik, elveszíti az egyensúlyát és a teste dőlni kezd, bal lábát, hogy elkerülje a lándzsahegyeket, villámgyorsan felhúzza, közben recsegő hangot hall, a nadrágja szakad, ugyanekkor kis szúrást érez a bal combja alatt, aztán – puff! – a hátára zuhan a zsinagóga előkertjében. A fejét is beveri.

De most nincs idő szenvedni, nyöszörögve tápászkodik fel, máris a telefonját keresi. Hol van? Hol a francban van? A földön találja meg, és azonnal nyomja rajta a nagy, négyzet alakú gombot: itt a pillanat, most kell feltárulnia az ajtónak, vagy ha nem, valaminek akkor is muszáj történnie, közelebb biceg, itt jött ki a piacról, határozottan

emlékszik rá, még délután volt, és ő az autóját megkeresni indult innen.

– Gyerünk! Gyerünk már!

Piac van odabent, piacozók, zsebre dugott kezű, mogorva árusok árulják ott a citromot, a narancsot, csupa-csupa sárga dolgot. Lehet, hogy ő egyszerűen át fog tűnni abba a másik világba? Igen, már érzi is a gyümölcsök héjának édeskés-fanyar illatát! Na? Na?

Nem, csak képzelődött. Az ajtó továbbra sem nyílik, a férfi dörömböl, próbál réseket keresni rajta, hátha be tud kémlelni az épületbe, hiába.

– Nyissák ki! – bömböli. Csak feltűnik végre valakinek, hogy ő ököllel veri a tömör faajtót. Addig fog itt ordítani, amíg az egyik kofa fel nem figyel rá, vagy legalább egy éjszakai őr, ha a piac már bezárt.

Majd kiszakad a szíve a helyéből, alig kap levegőt, zihál, semmi.

Talán ha bemászna az ablakon. A zsinagóga felállványozott falrésze tőle pár lépésre kezdődik, könnyen felkapaszkodhatna rá. Mindjárt. Vagy dobja be inkább kővel az ablakot? És éppen indulna az állványzat felé, amikor észreveszi, hogy meleg létől ragacsos a lába, a telefonja fénye sötétpiros csíkokra vetül: bal nadrágszára térdnél teljesen végigrepedt, csupasz, vértől csatakos, szőrős férfivádli villan ki alóla, amelyen ha ő megmozdul, mind sűrűbben csorognak lefelé a piros patakocskák. Az ő vádlija, és valahonnan az ő térdhajlatából ömlik a vér!

És mintha csak a látványtól tudatosodna benne a fájdalom, összeesik, és akkor már sajog mindene, átfagyott tagjait, amelyek a lány lakásában felengedtek, farkasfogak harapdálják. Minden ujja külön, lüktetve fáj, a lábujjai is, fejére húzza a zakóját, didereg, a háta, a veséje is mennyire fázik, te jó ég, ember nem fázott még ennyire! Didereg és úgy érzi, most került ki végleg az idő körforgásából, nincs többé más, csak ez a végtelen és kietlen, halálosan hideg éjszaka, ez jelenti a világmindenséget.

Sírni kezd, akár egy kisgyerek.

Aztán felnéz, elfagyott bőrén keresztül is érzi, hogy arcán minden egyes könnycsepp külön fagyott meg – mi történik? –, fejét újra a tér irányába fordítja, és látja, ahogy a kerítés rácsain messze túl egy gyenge fényű ablakból női alak fürkészi a kinti, téli éjszakát: a férfi tudja, őt keresi az a női tekintet, és bár a zsinagóga sötét előkertjébe aligha lát be, a szempár őt szeretné újra megtalálni; ugyanakkor a távoli, szépséges lány valószínűleg őrültnek hiszi őt – és ebben valószínűleg igaza is van.

Réka.

A férfi már arrébb vonszolta magát, és a hátát a zsinagóga korhadt faajtajának nekivetve várakozik, maga sem tudja, mire. Hol lehet Réka? Merre jár vajon? Keresi őt?

Réka, ne haragudj!

A távoli ház II/4-es lakása mint egy zárt, meleg buborék, lebeg e kopár téli éjjel fölött a tér túlsó felén; a zsinagóga ajtaja tövéből jól látszik, ahogy a női alak még mindig a sarokház ablakában áll és a sötétséget kémleli, a szoba hangulatvilágítása hátulról vetül a körvonalaira, és a férfinak szinte melege lesz a tudattól, hogy a női sziluett mögött radiátorok ontják magukból a hőt, és egy üvegasztalra tett bögréből meleg gyümölcstea illata száll felfelé; talán késő, de már visszavágyik a II/4-es lakásba. Réka, ne haragudj!

Bár lábra tudna állni! Bárcsak valahogy jelezhetné az ismeretlen lánynak: „Hahó, itt vagyok!” Biztos benne, hogy menyasszonya, Réka megértené, amiért ő újra odakívánkozik az ellenállhatatlan szépségű fiatal nő félhomályos, illatos szobájába – esetleg a lány ágyába is. Réka nem haragudna rá, ebben a helyzetben nem haragudhatna, a férfi tudja, bármi történne odafent a II/4-ben, Réka megbocsátana. De ő az előbb nemet mondott, elmenekült, sőt elrohant onnan, attól félt, ha egy perccel tovább is ott marad, a maradék kapcsolatot is elveszíti, elveszíti a... Mivel is? Kivel is?

A telefonja, amelyet vádlijához oda-odakapó kezével alaposan összevérzett, tovább mutatja a zúzmarától szikrázó téli tájat: a készülék fénye most sokkal erősebb, hiszen a táj fölé időközben felkúszott a telehold is, egyre szebb körülötte a Mátyás király tér.

És ekkor már nincs egyedül a férfi: a vasrácsok innenső felén cirmos macska ül vele szemben némán, az állat előbb tisztogatni kezdi magát, majd hosszan, kíváncsian méregeti őt.

– Cic, cic! Gyere ide!

A férfi sokáig hívogatja, akkor a macska végre közelebb merészkedik, ám két lépésre tőle így is megtorpan, alvadó vérfoltot szagolgat a földön, hozzáérinti a bajuszát, talán bele is nyal, ő pedig egyre szólongatja: – Cic, cic! Gyere, alattam több vér van, gyere csak!

A macska barátságosan nyávog egyet, de hiába a hívogató, ínycsiklandó vérszag, nincs bátorsága közelebb jönni, csak ül, szemei élesen világítanak a fehér telehold- és telefonfényben, a férfinak azonban még így is jólesik a figyelme, azt érzi, a macskaszempár rá vigyáz, őt óvja – ahogy a távolból, a kerítés rácsain túlról, a tér egyetlen félhomályos ablakából felé irányuló másik tekintet is, emiatt biztonságban van, a barátai vigyáznak rá, akár el is aludhat, nehéz napon van túl, szörnyen elfáradt…

•

Harsogó, éles, kék fény, felvillan, eltűnik, felvillan, eltűnik. A rácsok túloldalán zajos csoport, a kerítés előtt kisbusz nagyságú autó. Eleinte jár a motorja, aztán egy fluoreszkáló mellényes ember beszáll a vezetőülésre, és véget vet a hangnak – az autó tetején a kék villogó viszont tovább forog körbe-körbe. A fény a zsinagóga komor falaira vetül – felvillan, eltűnik, felvillan, eltűnik. Közben sötét alakok nyitják a kovácsoltvas kaput, lánc zörög, lakat pattan, fekete kabátos ember lép a kertbe elsőként:

– Mit keres maga itt, jóember? Hát mit ártott magának ez a szegény épület, hogy kővel dobálta az ablakát?

– Nem dobtam be – válaszolja a férfi. Úgy érzi, mintha legelső, legérzékenyebb álmából ébresztették volna fel. Bosszús. A villogó autó eltakarja előle tér túloldalán lévő sarokházat: vajon ott áll még az ablakban a lány? És hol lehet a macska? Neki mindenképpen tudnia kellene, hová tűntek a barátai.

– Hol a cicám? Hol a cicám?

– Egy macska után mászott be?

Sürgölődés támad körülötte, emberek lépnek mellé fluoreszkáló mellényben, kérdéseket tesznek fel, utasításokat adnak.

Másodpercekre ájulhat el. Amikor feleszmél, hanyatt fekszik, alatta gumiszerű és gumiszagú anyag, a feje

felfelé néz – a fekete, csillagos ég gyönyörűen, jegesen vibrál fölötte, a hold már sehol –; nehéz takaróval takarják be, és abban a pillanatban a teste megemelkedik, lebegni kezd a föld fölött, a szikrázó ég odafent jobbra-balra hullámzik, fémes hangot hall, és már tudja, az autó hátuljába, egy sínbe tolják be egy hordágyon, aztán gyapjúanyag reped, egy kéz műanyag maszkot nyom az arcához, és ő újra csillagokat lát, sebesen száguldó hullócsillagokat, egész meteorrajt…

•

Infúziós állvány. Az ágya szélén kedves ismerős ül, a gyönyörű lány a II/4-ből.

– Én hívtam hozzád mentőt. Kérték, hogy azonosítsalak, mert a telefonban elsőre azt mondtam, ismerlek. – Édes, cinkos mosollyal nevet. – Hazudtam.

A lányon ugyanaz a sötétkék ing van, mint este a lakásában, vékony, formás nyaka körül ezúttal fekete selyemsálat visel, szebb, mint valaha.

– Nem találtak nálad iratokat, csak egy slusszkulcsot, némi aprópénzt, telefont.

Most alul is biztos van rajta ruha, kár, hogy a férfi hanyatt fekszik, és még a fejét is képtelen megmozdítani.

– Állítólag bedobtad kővel a zsinagóga ablakát.

A férfi nem válaszol.

– Pihenj csak. Most már rendben lesz minden, jó kezekben vagy.

– Elárulod, hogy hívnak?

A lány mosolyog:

– Réka.

Ezután a lány kérdez valamit, de a férfi már nem hallja. Forog vele a világ. Réka? Tudja, muszáj összeszednie minden erejét, és megemelnie a fejét, riadtan körbetekint, zöld csempés fal, a távolban fehér mosdókagyló – Réka? –, a helyiség egyik fala átlátszó, osztott üveg, azon túl néptelen kórházi váró, ajtó sehol. Idebent a kórteremben hat ágy, világoszöld lepedővel letakart emberek alszanak bennük, némelyiknek infúzió folyik a karjába, akárcsak neki. Hogy hívnak? Réka. Kint a folyosón vibrál az egyik világítótest, Réka.

A lány kérdően néz rá, egy perc is eltelik, mire ő meg tud szólalni:

– Réka… Nincs időnk. Hozzám jössz feleségül?

A lány arca megnyúlik, szemérmesen elkapja a tekintetét.

– Nahát! De hiszen még a nevedet sem tudom! – És hallva e kedves őrültséget, bókot, szép arcát pír futja be.

– És mondd, tényleg egyből lefeküdtél volna velem, amikor megismerkedtünk?

Erre viszont felpattan a lány.

– Mi? Ez meg most…? – Nem fejezi be. Arcán méltatlankodás, csalódottság látszik, idegesen simogatja fekete kendője sarkát, hajtincs lóg be a szemei elé, és tekintete egyszerre elveszti a fényét. – Közönséges vagy! Miről beszélsz? – Dühöt, már-már megvetést érezni a hangjából: – Aludjál inkább.

És ő, mintha csak parancsra tenné, el is bódul, amikor újra kinyitja a szemét, Réka már nincs mellette.

Aztán sokáig alszik, csak néha ébred fel arra, hogy szinte beszakad a háta, fáj a mellkasa, köhög. Didereg, elönti a víz, lázas lehet. Zaklatott álmai vannak, az egyikben szafarin vesz részt, és épp egy szavannára néző ház teraszán pihen – a távolban a fenséges, havas tetejű Kilimandzsáró –, amikor az előtte álló dohányzóasztalra cirmos macska ugrik fel, az állatról egy fekete szolga azt mondja, autista, és sok száz sudoku-rejtvényt memorizált…

Éberen pislog. Halálosan gyengének érzi magát, de feljebb tornássza magát az ágyban, és fellebbenti a takaróját. Bal lábán a combja közepétől majdnem a bokájáig vastag, szoros kötés húzódik, sem kinyújtani, sem behajlítani nem tudja a lábát.

Réka. Megsértődött? Elment örökre? Ugye nem? Ő egyáltalán nem akart vele szemtelen lenni, sem közönséges, csak hát… csak…

Kint a kórterem folyosóján, az üvegfal túloldalán nagydarab, borostás ember tűnik fel fehér ruhában. A kezében tartott telefonon nyom meg egy gombot, mire az egyik tiszta, átlátszó üveglap hangtalanul félrecsúszik előtte, és a borostás, testes alak belép. Otthonosan járkál a teremben, vélhetően orvos vagy ápoló, bár inkább néz ki hentesnek, esetleg csupa fehérbe öltözött alkalmazottnak egy kulcsmásolóból; miután ellenőrzi egy mozdulat-

lanul fekvő, kopasz öregember pulzusát, visszafelé az ő lázlapját is megnézi.

Már biztosan ő az: az ember az üzletház bejárata melletti kulcsmásoló pultból. Szótlanul hümmög, a betegre egy pillantást sem vet, távozik, most már rendben lesz minden, jó kezekben vagy.

Menekülni.

A telefont az ágya melletti kisszekrény polcán találja meg. Hátha fel tud hívni valakit, hátha legalább Rékának tud szólni, hogy jöjjön és vigye el őt ebből a kietlen kórteremből, de a készüléket továbbra sem lehet használni: a vértől maszatos érintőképernyőn a háttérkép helyén zöld csempék négyzetrácsa látszik, és a korábbi jelzések közül egyedül a telefon töltöttségét mutató ceruzaelem-ikon világít, az ikon négy szelvényéből mostanra egy maradt, az is zöldről pirossá változott, vagyis hamarosan le fog merülni…

Mi? Merül az akkumulátor? Testét jeges rémület járja át. Akkor ezért ilyen erőtlen!

És ahogy múlnak az órák, a férfi olykor már fekve, csukott szemmel is borzasztóan szédül, sokszor a kezét sem bírja megmozdítani, a szemét sem tudja felnyitni, sürgősen szereznie kell egy telefontöltőt. De hogyan? Ha nem sikerül, hiába a cukoroldat az infúzióban, a lázcsillapító, a kötés a lábán…

Tudja, Rékában bízhat egyedül. „Réka, szerelmem, gyere gyorsan!”

Várja a lányt, de ahogy gyengül, elhatalmasodnak a kétségei: nem, nem fog jönni, ha mégis, későn, hiszen honnan is tudná Réka, hogy neki azonnal kell az a telefontöltő?

Elalszik.

Halk beszédet hall maga mellett, felriad. Réka?

Nem, az ágyszomszédjához, egy lófejű fiatalemberhez érkezett látogató. A beteg suttogva ecseteli, hogyan találtak daganatot a mellékveséjén, katonai sorozáson volt, és deréktáji fájdalomra panaszkodott, az ottani orvos küldte további vizsgálatokra, másnap fogják operálni. A férfi tudja, nem szabadna odafigyelnie szomszédja beszédére, csak a drága energia fogy azzal is. De a szomszéd ágy felől érkező hangokat képtelen kikapcsolni. Katonai sorozás? Van még olyan? Nem, nem és nem, nem szabad most a megértésre, a megértés vágyára pazarolni az energiát. A lófejű tovább fecseg, izgalom, félelem van a hangjában, bár tudja, daganata valószínűleg jóindulatú.

A látogató távozik, újra csend van. Lehet, hogy a lófejű is segíthetne neki.

– Uram! Elnézést! – A férfi nehézkesen próbál odafordulni a szomszédos ágy felé. – Nincs véletlenül egy Samsung-töltője?

A lófejű odaül hozzá.

– Tessék?

És ő, mintha magas hegyet mászna oxigénpalack nélkül, végtelenül lassú mozdulatokkal nyújtja át a szomszédjának a telefonját; az kézbe veszi, nézegeti, forgatja, elismerően hümmög:

– Fura. Telefonszerelőnek tanulok pedig. Samsung? Nem ismerem ezt a típust. Jó kis gép, úgy nézem – és csak percek múlva, irigykedő tekintettel helyezi vissza a telefont a férfi ujjai közé.

– Hallod – folytatja a lófejű, és bizalmas közelségbe hajol. – Szerencsés egy krapek vagy. Ilyen jó kis telefon, és még ráadásul milyen jó nőd is van. Láttam ám! – Még cuppant is hozzá, egészen közel van az a hosszú arca, amelyből szinte előreugrik széles szája, rózsaszín ínye és riasztó, erős, sárga fogsora.

Nem szabad válaszolni neki, nem szabad ezt a kevés erőt, kevés maradék szót rá pazarolni.

A férfi diszkrét, finom hangot hall a keze felől, ránéz a kijelzőre: „Az akkumulátor töltöttsége alacsony, csat…” Ennyi látszik a képernyőn, aztán a szöveg futni kezd fölfelé, és előtűnik a mondat maradéka: „…lakoztassa a hálózati töltőt.”

Nővér jön, infúziót cserél, injekciót ad a férfi karjába, újabb jelzőhang.

És akkor motozást hall az ágya mellett, feleszmél a bódulatából, Réka az.

– Csak pihenj. Narancsot hoztam, és banánt is a piacról. Enned kell hamarosan, legalább pár gerezdet. – A lány suttog, és közben előpakol a táskájából.

– Lehet, hogy tovább kell bent maradnod, legyen itt törölköződ.

Citromfacsarót vesz elő, azt mutatja a férfi felé: – Hátha inkább friss narancslevet innál, majd kifacsarom neked.

Most! Egy, legfeljebb két rövid tőmondatra maradt ereje. Most kell cselekednie, itt az utolsó esély, csak bírja végigmondani.

– Azonnal kell egy Samsung-töltő. – Szünet. – Különben meghalok.

Réka a tele műanyag zacskó narancsot veszi épp elő a táskájából, először csak megáll a keze a levegőben, egy pillanatig meglepetten, értetlenül bámul a férfira, aztán hirtelen rávágja a narancsokat az ágy melletti kisszekrényre, és ekkor már zokog.

A szekrényre dobott műanyag zacskó az ütéstől szétnyílik, narancsok gurulnak végig a kisszekrény lapján, egy a férfi ágyára pottyan a válla mellé, két-három gyümölcs súlyos, tompa puffanással a kórterem linóleum padlójára zuhan.

– Hát neked tényleg csak a telefon számít? – A könnyein keresztül, suttogva kiabál.

– Szerezz egyet, kérlek. Később mindent megmagyarázok!

Lám, volt további két mondata is, de többet már tényleg nem bír megszólalni.

Réka azonban már nem is figyel rá:

– Az ember kiteszi a lelkét, én mindent megpróbálok… és akkor… és akkor neked nincs egy szavad se. Csak az a rohadék telefon! Tessék, vedd feleségül a telefonodat!

Ahogy könnyezik, elfordul a lófejű ágyszomszéd felé, az tapintatlanul, meredten bámulja őt, mire Réka fogja a táskáját, és szó nélkül, sírva kiszalad a kórteremből…

Jelzőhang. „Az akkumulátor töltöttsége alacsony, csat… (lakoztassa a hálózati töltőt).”

Ne, Réka! Gyere vissza! Vagy azért indult el máris a lány, hogy egy Samsung-töltőt kerítsen?

És újra a jelzőhang: „Az akkumulátor töltöttsége alacsony, csat… (lakoztassa a hálózati töltőt).”

A lánynak tudnia kell, hogy ez most komoly, hogy ez igazán fontos. Réka, gyere vissza, és hozz nekem egy töltőt! Tudod, hogy bízom benned! Tudod, hogy szeretlek!

„Az akkumulátor töltöttsége alacsony, csat… (lakoztassa a hálózati töltőt).”

Egy lófejű ember zavart pillantása oldalról.